

ר"ת	יציאה	כניסה	
20:31	19:42	18:34	ירושלים
20:28	19:41	18:52	תל אביב
20:31	19:43	18:44	חיפה
20:30	19:42	18:53	באר שבע

פרשת כי תבוא • כ' אלול תשפ"א • גליון 736

חוט של חסד

בס"ד בר"ה

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 • ת.ד. 50226 • טל: 02-5812210
פקס: 02-5812252 • מייל: al5308000@gmail.com

ועשרים: "בני היקר, מה עשית בשבילי?"

מה שנענה אז יעבור ביקורת קפדנית מאוד. לא כל תשובה תתקבל בברכה. מי שעורך חשבון נפש אמיתי עם עצמו יודע שהרבה דברים שהוא עושה - הוא עושה בשביל עצמו. אז מה אתה עושה באמת בשביל בורא עולם?

מה הבורא צריך מאתנו?

והתשובה היא: בורא עולם לא צריך כלום מאתנו. יש לו הכול. דבר אחד הוא כביכול "צריך" מאתנו. יש לו ילדים אהובים, שרחוקים ממנו ולא מכירים אותו. הוא מתגעגע אליהם ורוצה שידאגו להם באמת ושיקראו אותם אליו.

וגם אלה שכבר מכירים אותו - האבא רוצה שיהיה ביניהם שלום ואהבה, שלא יריבו זה עם זה. הצער הגדול של כל אבא - זה הצער שיש לו מהצער של הילדים שלו.

מי שרוצה לעשות באמת טובה לאבא, שידאג לילדים שלו.

משל לאדם עשיר שגר ביולה מפוארת בארצות הברית. יש לו עסקים חובקי תבל וכסף כחול הים. צוות עובדים ומשרתים עושים בשבילו הכול. גם אם הוא ינוח כל היום, יש לו מספיק כסף לחיות בפיוק עוד אלף שנים. אבל הבן שלו ניתק ממנו קשר והוא לבד בירושלים. האבא לא יכול להגיע אליו.

אבל אם האבא העשיר שומע על יהודי שדואג לבן שלו או מארח אותו בביתו או רק מעודד את רוחו - הוא חש הכרת הטוב עמוקה מאין כמוה לאותו יהודי. היהודי המסכן הזה עושה **טובה אישית** למיליונר.

כל שכן מי שמצליח להגיע לליבו של הבן ולגרום לו לחדש את הקשר עם האב המתגעגע. את חצי המלכות הוא מוכן לתת לו. אחרי הכול, מה יעשה עם כל הכסף והזהב? מה התועלת ומה הצורך בהם אם הדבר היקר ביותר לליבו ניטל ממנו.

המשך בעמ' 3

מאמר ראש הישיבה

מה עשית בשבילי?

מהעלות של המתנות.

אני פשוט רוצה לראות שאתה נותן לי משהו שחשוב בעיני ונועד עבורי. מתנה שתהיה באמת בשבילי..."

תחשוב על המקבל

כן. רבים מאתנו נותנים לזולת דברים שבעצם משמשים אותנו בעצמנו. האישה קונה לבעלה מקדחה מתוך תקווה שהוא ימחר לתקן לה את בדקי הבית; והבעל קונה לאשתו סירים חדשים כדי לרמוז לה שתכין לו את המטעמים האהובים עליו...

אם רוצים לתת מתנה אמיתית, צריכים לחשוב מה המקבל באמת רוצה, ומה באמת ישמח אותו.

כך גם בחיים הרוחניים. אנחנו עושים הרבה מאוד דברים בעבודת ה', אבל בסך הכול יש לנו בהם צורך עצמי חשוב.

זה בשביל עצמנו. התורה והמצוות הן בסך הכול עונג לאדם והן משפרות את חייו בעולם הזה.

השקעה כבירה בחינוך הילדים גם היא בעיקר עבור עצמנו, כדי שאנחנו נרווה רוב נחת מיוצאי חלצינו. שמירת השבת וכבודה הם הגן עדן שלנו בעולם הזה, אז שוב - אנחנו המרוויחים העיקריים.

לכן אנו צריכים להיות מוכנים לשאלה שישאל אותנו בורא העולם כשנגיע לבית דין של מעלה לאחר מאה

למה היא לא מרוצה?

שמואל חיכה בקוצר רוח לרוחמה אשתו, שתיכנס ותראה את המתנה שקנה לה. הפעם היא תהיה מרוצה מאוד, הוא היה בטוח.

בשנים האחרונות היא לא כל כך שמחה במתנות שקנה לה ליום הולדתה למרות שהן בכלל לא היו זולות. אבל הפעם היא בוודאי תשמח, כך חשב.

בלונים וכרזות יום הולדת שמח עיטרו את המקרר ואת התנור החדשים והנוצצים, ומעבד מזון איכותי עמד על השיש עטוף באריזה מהודרת והשולחן היה ערוך במאכלים ובמשקאות טעימים ויוקרהיים.

רוחמה שמחה והופתעה וזרמה עם אווירת המסיבה. כל המוזמנים נהנו ולבסוף פנו איש לדרכו. ואז פנה שמואל ושאל את אשתו: "נ, מה את אומרת, הפעם קלעתי לטעמך?" ורוחמה ענתה: "שמואל בעלי היקר, אני מאוד מעריכה את מה שאתה עושה בשבילי."

אבל אני לא מרגישה שזו מתנה עבורי. בסך הכול זו מתנה בשבילך. שהרי מכשירי החשמל שקנית לי ישמשו את כל בני הבית ובעיקר אותך, בדיוק כמו מדיח הכלים שקנית בשנה שעברה, וכמו המחשב שקנית לי לפני שנתיים לצורך פרנסת הבית. אני לא מתרשמת

אם רוצים לתת מתנה אמיתית, צריכים לחשוב מה המקבל באמת רוצה, ומה באמת ישמח אותו. כך גם בחיים הרוחניים. אנחנו עושים הרבה מאוד דברים בעבודת ה', אבל בסך הכול יש לנו בהם צורך עצמי חשוב.

לעולם לא נזכיר את הבורא שנתן לנו את כל מה שיש לנו, ונזכיר את הבורא שנתן לנו את כל מה שיש לנו.

ה' יתברך תמיד אוהב אותי ותמיד יהיה לי רק טוב
(הרב שלום ארוש שליט"א)

אמונה =

להרוויח פעמיים

האם ללכת לשחרית ולהפסיד את הנדיב ואת התרומה, שכן מדובר בצורך מצווה לאפשר לימוד תורה; או שמא להתפלל קודם שחרית וה' ישלח עזרו מאין.

השעה הייתה שבע בבוקר. הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן (כ' באלול יום פטירתו) נדרך. הוא לא זכר מתי לאחרונה הוא התעורר בשעה כה מאוחרת לפי מושגיו.

תוך רגעים ספורים היה הרב לאחר נטילת ידיים, לבוש ומברך על נטילת ידיים וברכות התורה.

לצורך הקמת ותחזוק ישיבת פוניבז' - שהקים הגרי"ש בבני ברק - נדד הרב ברחבי העולם בשנים שאחרי מלחמת העולם השנייה, כדי להתרים נדיב עם להחזקת הישיבה ומוסדותיה. כעת שהה הגרי"ש בפרנקפורט, בה התגורר רבי יעקב רוזנהיים.

הרב רוזנהיים חס על כבודו של הרב כהנמן והציע לו: "ישב הרב בבית ויהגה בתורה. אני נוטל על עצמי התחייבות להפגיש אותו עם גבירים שיסכימו לתרום לישיבה. הרב יגיע רק לקבל את התרומה ולא יצטרך לחזור על פתחי נדיבים". הרב כהנמן הסכים להצעה הנדיבה, ישב בבית הרב רוזנהיים ועסק בתורה.

יום אחד הגיע הרב רוזנהיים אל הגרי"ש ובישר לו שעשיר מתושבי פרנקפורט אמור לנסוע מחר למספר שבועות לצורך עסקיו. הרב רוזנהיים סיכם עם העשיר שטרם נסיעתו ייפגש עם הרב כהנמן לצורך הישיבה. העשיר אמנם הסכים, אך לא מצא זמן לקיום הפגישה בל"ז העמוס שלו.

בסיכומו של ניסיון ארוך הודיע הגביר: מחר בשמונה בבוקר בדיוק יוצאת הרכבת למחוז חפצי. אם יואיל הרב להגיע בשעה שבע וחצי לתחנת הרכבת, אפגוש בו בניחותא ואתרום לישיבה בעין יפה.

ועתה, שבע ועשרה בבוקר, מתלבט הגרי"ש כהנמן: האם ללכת לשחרית ולהפסיד את הנדיב ואת התרומה, שכן מדובר בצורך מצווה לאפשר לימוד תורה; או שמא להתפלל קודם שחרית וה' ישלח עזרו מאין.

בסיכומו של רגע קצר הכריע הרב לטובת האפשרות השנייה. הוא נכנס לבית הכנסת, התעטף בטלית ובתפילין והתפלל בניחותא ובכוונה, בידיעה ברורה שאין לו לאן למחר. הגביר והרכבת כבר הפליגו.

לאחר
החליט
כהנמן ללכת בכל
הרכבת. לעשות

התפילה
הגרי"ש
זאת לתחנת
השתדלות.

הרציף היה כמעט ריק, הרכבת הרי יצאה לפני כמחצית השעה. הרב התיישב על ספסל בתחנת הרכבת לנוח מעט מהדרך.

לפתע הגיע הגביר מתנשף כולו. "יסלח לי כבוד הרב!" קרא ברגש, "אני מתנצל מעומק הלב שהרב מחכה לי כבר למעלה משעה..."

הרב כהנמן ניסה להשחיל כמה מילים על כך שגם הוא איחר והגיע רק לפני מספר דקות. אבל הגביר לא הסכים לשמוע שום התנצלות: "אני קבעתי עם הרב פגישה בשעה שבע ומחובתי לעמוד בזמנים. אין זה משנה מתי הרב הגיע - אני איחרתי!"

כדי "לכפר" על ה"זמן הרב" שנאלץ הרב כהנמן לחכות לו, הוציא הגביר פנקס המחאות ורשם סכום נכבד מאוד לטובת הישיבה. לימים, בעת שסיפר הרב כהנמן את המעשה לשומעי לקחו, הטעים את הלקח שהפיק ממנו:

"אילו הייתי ממחר לתחנת הרכבת בשעה שבע וחצי כדי להספיק את הגביר, הייתי מתייאש בשעה שמונה וכמה דקות לאחר שהרכבת עזבה והייתי שב לבית הכנסת כדי להתפלל. כמובן שלא הייתי מוצא את הגביר שהגיע שעה לאחר מכן לתחנת הרכבת והייתי מפסיד פעמיים. גם הלכתי לפני התפילה לפגישה וגם הפסדתי את התרומה.

"אולם ברגע שיהודי עושה את המוטל עליו לפי כללי ההלכה בלי לחפש מקום לפשרות, הוא זוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת להצלחה בענייניו."

שאלה שאין עליה תשובה

כך גם בורא עולם. הוא כול יכול והכול שלו. הוא לא צריך את הכסף והזהב שלנו. אפילו את התורה והמצוות הוא נותן לנו למענו ולטובתנו. אז מה הוא כן צריך מאתנו?

הוא צריך מאתנו את הדאגה איש לרעהו. את ה'בין אדם לחברו'. שנהאב את כל עם ישראל באמת. כמו שאומר אליהו הנביא זכור לטוב: "אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בְּנֵי אֱהוֹיָהּ, כלום חסרתי דבר שאבקש מכם? ומה אני מבקש מכם, אלא שתהיו אוהבין זה את זה ותהיו מכבדין זה את זה ותהיו יראים זה מזה".

ואהבת ישראל הגדולה ביותר והדבר שבאמת נקרא "לעשות בשביל ה'" הוא שנקרב את עם ישראל לה' יתברך.

וגם אם תטען בשמיים שלא ידעת לדבר ולמסור שיעורים, יאמרו לך היית יכול להפיץ ספרים ודיסקים שבהם הכול ערוך ומוכן.

ואם תטען שזה מאוד בייש אותך ושגם את זה לא יכולת לעשות, עדיין ישאלו אותך: אז לדבר אתה לא יודע, וגם להפיץ קשה לך - אבל להתפלל, גם את זה לא יכולת? למה לא הקדשת מעט מזמנך כדי להתפלל על הבנים שלי? למה לא הקדשת מזמנך לבקש על כל עם ישראל שיחזרו בתשובה ושיתקרב לה' יתברך?

על זה לא תהיה לאף אחד תשובה.

להצליח במבחן

יוצא שבן אדם יכול לעבור בעולם הזה שמונים שנה וכל ימיו לעבוד את ה', אבל חלילה להיכשל במבחן שלאחר מאה ועשרים כאשר יתגלה שהוא בעצם לא עשה כלום בשביל ה'. ה' יצילנו!

לכן אני שוב קורא לאחינו בני ובנות ישראל היקרים. זה הזמן לקבל על עצמנו אהבת ישראל במסירות נפש.

כלומר לקבל על עצמנו להקדיש לפחות חצי שעה ביום לתפילות על עם ישראל ובפרט על בין אדם לחברו, שכל עם ישראל יזכו לאהבת ישראל אמיתית, שנתקן את כל העוון של השנאת חיים והמחלוקות והלשון הרע, שנזכה לאהוב את כל הבנים של ה' ולעשות עבורם ככל יכולתנו.

ועל ידי זה גם נקרב את הגאולה ברחמים, וגם ביתיים נעשה נחת רוח גדולה מאוד לאבא שבשמיים.

בברכת שבת שלום ומבורך

שלמה

הספר של הרב שלום ארוש
על התבודדות ומעלת התפילה
052-2240696

מרכא לנכש מאת הרב שלום ארוש שליט"א

מה השביל האישי שלך?

ומכאן שהתגלגלה לו הדרך של התפילה האישית שהיא בחינת שביל. כי באמת, אף על פי שיש תפילות כתובות וידועות - בסידורים, בספר תהלים, בליקוטי תפילות ועוד - שכולן חשובות ומועילות, אבל בלי התפילה האישית אי אפשר בשום אופן למצוא את בת המלך, שהיא האמונה. וזה פירוש מה שהשני למלכות אמר לעצמו: באשר שאני הולך זמן רב ואיני יכול למצוא - שראה בבירור שעד עכשיו הלך בדרכים הכבדות לרבים, שהן התפילות ששייכות לכלל ישראל, שהנוסח שלהן קבוע ושווה אצל כולם. והלך בהן זמן רב, שפירושו שהרבה להתפלל אותן, ובכל זאת הוא לא הצליח למצוא את בת המלך, לכן כשראה שביל מהצד, שפרשו דרך ליחיד, יישב עצמו: אלך בשביל הזה! אולי אבוא למקום ישובי ובאמת כשהלך בשביל הזה הוא מצא את בת המלך. השני למלכות הבין שהוא צריך לחבר את התפילה האישית שלו, שמוטאמת במדויק למצב שלו בכל רגע ורגע, שכוללת שבה, הודאה, חשבון נפש, בקשה, ישוב הדעת וכיוצא בזה - הכל לפי המצב שבו הוא נתון באותו הזמן. תפילה שעל כורחך היא לא יכולה להיות כתובה בשום מקום, כי היא משתנה לפי המקום ולפי הזמן ולפי הניסיון ולפי העניין שעובר על כל אחד ואחד בגוף ובנפש, והוא הבין שרק אם ילך בדרך של התפילה האישית הוא יוכל לבוא למקום ישוב - למקום של ישוב הדעת, לנקודה שלו, לתיקון שלו.

אותה מעומק הלב, אפילו שהוא נמצא בדרגה הנמוכה ביותר, וזו השיחה שהאדם מדבר במילים שלו. שיחה ותפילה זו יוצאת הישר מלב, כי מאחר ואינה כתובה, ממילא הוא אומר רק מה שיש בלבו לומר, וזה הוא עיקר הכוונה בתפילה, שהלב מחובר לדבורי התפילה. וכך יכול כל אדם, גדול או קטן, שיהיה לו קשר הדוק עם ה', כי כאמור לעיל, התפילה היא הקשר עם ה'.

וזה מה שרבינו הקדוש אמר, שמקטן ועד גדול אי אפשר להיות איש כשר באמת, כי אם על-ידי התבודדות (לקוטי מוה"ר"ן תנינא ק). כי בלי ההתבודדות אין לאדם קשר עם ה', ואפילו יעשה מה שיעשה, העיקר חסר אצלו מן הספר. וזה גם מה שרבינו כותב בספרי מעשיות, מעשה א': וראה שביל אחד מן הצד, והיה מישהו עצמו: באשר שאני הולך כל-כך זמן רב במדבר ואיני יכול למצוא, אלך בשביל הזה, אולי אבוא למקום ישוב...

אחרי שנים רבות של בקשה אחר בת המלך שנאבדה - רואה השני למלכות שביל צדדי ומחליט לפנות מן הדרך הכבשה, וללכת באותו שביל צדדי. זה מרמז על כך שהתגלתה לו הדרך של התפילה האישית, או במילים אחרות - ההתבודדות.

כי "שביל" הוא תמיד דרך צרה שהולכים בה לבד,

ההבדל העיקרי בין התפילה הכתובה והתפילה שבדיבור בלי שום ספר, שהתפילה הכתובה כבר מנוסחת וכתובה, והאדם צריך לעבודה שלמה וליגיעה כדי לחבר את הלב שלו למה שכתוב, עד שירגיש שדבורי התפילה הכתובים בסידור נובעים ממש מליבו ומביעים את רגשותיו ופנימיותו באמת. ומאחר ואצל רוב העולם ליבם אינם ברשותם עדיין, ואינם מצליחים להרגיש בליבם ממש את דיבורי התפילה הכתובה, לכן אינם יכולים לכוון בתפילה הכתובה. נמצא, שרק יחיד סגולה, אותם צדיקים שליבים ברשותם, רק הם מצליחים להתפלל את התפילות הכתובות בכוונה, אבל רוב האנשים, ולא דווקא פשוטים עם, רק קוראים בסידור, וזו אינה תפילה כלל, כי תפילה בלי כוונה כגוף בלא נשמה, ולמה היא דומה? לאדם שאומר לך את כל המלים היפות ביותר, כגון: שהוא אוהב אותך, ואין כמוך וכו', בלי שליבו יהיה עם דבריו. הוא חושב על הכל, מלבד על מה שהוא אומר, שהוא אוהב אותך... ויוצא שמי שמסתפק רק בתפילה הכתובה, אין לו כמעט שום קשר עם התפילה, וממילא אין לו כמעט שום קשר עם ה'.

אבל ישנה תפילה שיכול כל אדם, ובכל זמן, להתפלל

הגה"צ ר' אליהו לופיאן צוק"ל י"ט באלול

לאורם נלך הילולא דצדיקא

בשנת תש"י עלה רבי אליהו ארצה. תחילה התגורר בירושלים, וכבר בדרשתו הראשונה בבית הכנסת "זכרון משה" יצא שמו לתהילה. קולו האדיר וכל דברי המוסר שיצאו מלב טהור כבשו את לב השומעים. כמה ראשי ישיבות באו אליו לבקש ממנו להיכנס לשיבתם. הוא הלך לשמוע את דעת החזון איש, שאמר לו: "עוד יונקון בשיבה" - עוד יוסיף להגיב פירותיו בגיל שיבה ומובטח כי יתקיים בו "דשנים ורעננים יהיו", אם ימשיך ויקיים "להגיד כי ישר השם". נתקיימה ברכתו של החזון איש כשחי קרוב לעוד עשרים שנה.

הלך רבי אליהו לכנסת חזקיהו" שהיה משכנו בימים ההם בזכרון יעקב, אבל לצערו הגדולה נפטר באופן פתאומי ראש הישיבה, רבי נח שמעוני. הישיבה עמדה לפני התפוררות, לולא מינה רבי אליהו את רבי אליהו אליעזר מישקובסקי, רבה של כפר חסידים למלא את מקומו. הישיבה עברה לכפר חסידים, שם התמסר מאד רבי אליהו בכוחות חדשים להצלחתה.

רבי אליהו היה עבד השם כל ימי חייו. כל מהותו הייתה מלאה אימה ויראה, ובפרט בימי אלול ועש"ת. כשהגיע לגיל תשעים וארבע, שאלו אותו, "במה הארכת ימיו?" השיב רבי אליהו: "מיום שעמדתי על דעתי, לא כעסתי על אף אחד, ובגלל אף סיבה שהיא". רבי אליהו זכה להעמיד תלמידים הרבה ומגדולי ראשי הישיבה ומשפיעי המוסר בדורו.

סיפר הרה"ח ר' צבי יוסף וואסילסקי ז"ל שפעם שאל את רבי אליהו, מה דעתו לגבי ספרי ברסלב? נענה לו רבי אליהו ואמר: הן אלו ספרי המוסר האמיתיים! נפטר הצדיק בשיבה טובה. זכה לראות בניו ובני בניו, תלמידים ותלמידי תלמידים עוסקים בתורה ובמצוות. זכותו תהא מגן עלינו אכ"ר.

רבי אליהו צוק"ל נולד בשנת תרל"ה, בליטא, ובימי בחרותו למד בעיר זו והתקרב אל צדיק הדור רבי חיים ליב סטויקער, בגיל תשע עמד בניסיון גדול כאשר אביו עבר להשתקע בארה"ב יחד עם בני משפחתו. רבי אליהו סירב בכל תוקף לסכן את עצמו באמריקה כשמצב היהדות והרוחניות היה בשפל המדרגה. ואכן לא לשווא חשש רבי אליהו כי באותה עת היו יהודי אמריקה בלי חינוך חרדי. הוא נשאר לבד בעיר לומדא ואחר כך נסע לקלם, ולמד בישיבתו של רבי שמחה זיסל-הסבא מקלם ז"ע, שם מצא את רבו המובהק.

ושם גם ספג את שיטת המוסר בכל רמ"ח איבריו, ובמשך השנים קבל על עצמו סיגופים ותיקון המדות, צומות ותענית דבור עלה והתעלה בסולם ההתמדה בתורה וכן זכה להסתופף בצלו של המקובל רבי שלמה אלישיב, בעל ה"לשם". (סבו של הגר"ש אלישיב)

יתד האמונה היה עמוק בלבו. במהלך מלחמת העולם הראשונה לימד רבי אליהו את תלמידיו אפילו בשעה שכל העיר קלם היתה בעיצומם של הקרבות. כך היתה שיטתו: כל כולו מלא ביטחון.

כן היתה דרכו בשיחות מוסר: הפסוק אומר "חנך לנער על פי דרכו, גם כי יזקין לא יסור ממנה", פירוש, אל תסור מחנך את עצמך גם בימי זקנה ושיבה. פעם אמר: "השיחה היא בשבילי, אלא מכיוון שאני מוכיח את עצמי, מדוע לא אדבר בקול וישמעו גם אחרים..."

פעם נדדו ר' אליהו אצל האדמו"ר מגור, בעל ה"שפת אמת" ז"ע, ובסוף ביקש את ברכת האדמו"ר. השיב האדמו"ר: "מי שזכה לגילוי אליהו הנביא אינו זקוק לברכה ממני!" הופתע רבי אליהו לשמוע שמישהו ידע את סודו. השיב רבי אליהו: "אם הרבי יודע, הרי דווקא מבקש אני את ברכתו!"

קו האמונה
02-6444250

באחדות תבוא האמונה
ואז נצכה ל-

והיה
לך
השם
לאור עולם
ואלוך
לתפארתך

לרכישת חוברת "אני אוהב כל יהודי":
050-9931931

אני אוהב כל יהודי

השנה השביעית - זמן לגאולה

זו שנת הפאולה שלך ושל כולנו

**השנה
פועלים להמתקת הדינים**

סדיון נפסל ע"י הרה"ק ארנסט באומן

02-5308000

ביננו מבחוץ להשיב אל הלב

גמור ונחשב צדיק. למדים מכאן שדי ברצון של האדם לחזור בתשובה על מנת להפוך אותו לצדיק.

וגם הפוך - יש אחד שקשה לא מאוד לחטוא ולעבור עבירה, וגם בשעת מעשה מצפוננו מייסרו כאילו שהוא נלקח למשרפות, אין לא שום רצון לזה, רק היצר הרע מחזיק בו חזק, אדם שכזה ה' לא יחמיר איתו בדיון, כי הוא עושה בלי רצון. ולפי זה מובן שהגמרא אומרת ששכר מצוות בהיא עלמא ליכא - אין שכר על מצוות בעולם הזה, תחכה לעולם הבא, אבל הנה התורה אומרת בפרשה שלנו, שיש שכר בעולם הזה, "והיה כי תבוא אל הארץ..." - "והיה כי יביאך" מראה שה' משלם שכר בעולם הזה. הנה ביכורים זה על העולם הזה. אלא - אם מקיים בעצלות לא בשמחה, לא עם רצון, אז ה' נוהג בו, מידה כנגד מידה, הוא מקבל את השכר גם בעצלות ובאיטיות - בעולם הבא. אבל אם מקיים מצוות עם רצון ושמחה, לכן הוא זריז, אז ה' מזדרז להעניק שכר לאדם זה כבר בעולם הזה.

ולכן מובן מה שכתוב בפרשה קודמת, שהתורה מסיימת "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך", ומייד מתחילה "והיה כי תבוא אל הארץ". מה הקשר בין עניין עמלק למצוות ביכורים בארץ? התשובה היא: כאשר אדם עושה מצוות בשמחה ועם רצון, עמלק לא יכול לפגוע בו. והעיקר זה לבטא את הרצונות בפה, שזה נעשה בהתבודדות, כאשר אדם מדבר עם ה', הוא מאמין בה', לכן התבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל, כי אתה מביע את הרצונות שלך.

ודבר אחרון והכי חשוב לדעת, שתאוות הניאוף מבטלת את הרצון הטוב באדם, לכן צריך להיזהר מרצונות של ניאוף.

"והיה כי תבוא אל הארץ... ולקחת מראשית כל פרי האדמה... ושמת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם". נשאלת השאלה לפעמים אדם היה מביא אפילו תאנה אחת, מה כל כך חשוב לה' אפילו בתאנה אחת? יתרה מזו, שאלה זו היא גם לגבי הקורבנות, וכי ה' "אוכל" ביכורים, תאנים רימונים, קורבנות? הכולנים אוכלים, לעיתים האדם אוכל, אך לא ה'. אלא מכאן למדים שהעיקר הוא הרצון. שהאדם רוצה את ה' ועושה תשובה, מבקש להיות כרצון ה'. ורחמנא ליבא בעי, ה' רוצה את הלב של האדם. בביכורים, אדם מביא טנא עם רימון ותאנה, אבל הוא מביא את זה בשמחה לכבוד ה', הוא רוצה לעשות רצון ה', יש לו רצון, שזה העיקר. לכן הפרשה מתחילה במילה "והיה" מלשון שמחה, כדברי הגמרא. ומה שגורם לשמחה, הוא הרצון. לכן התורה מציינת את כל הקללות ומסיימת שהם באים "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". לא על כך שהאדם לא עבד את ה', אלא שהוא עבד את ה' אבל לא בשמחה בלי קשר עם ה'.

קראת את הסיפור, אבל לא הכנסת רצון. לכן נפסק להלכה שאם אדם לא כיוון בברכה ראשונה בתפילת שמונה עשרה לא יצא ידי חובה. כי התפלל בלי רצון, ובשמיים מסתכלים על הרצונות ולא על התוצאות, וגם ה' דן את האדם לפי הרצון ולא לפי המעשה. והרצון תמיד בידיים של האדם. וכפי שנפסק להלכה ומובא בגמרא (קידושין מט'): "האומר לאשה: הרי את מקודשת לי על מנת שאני צדיק גמור אפילו רשע גמור, מקודשת, שמא הרהר בתשובה בדעתו". הכוונה שבתוך תוכו הוא רוצה מהרגע להיות כרצון ה', ומיד נחשב צדיק, שהרי ע"י הרצון הטוב שלו יצא מההגדרה ומהמציאות של רשע

הרב שלום מזור
מהמרים הבכירים
של
"חוט של חסד"
058-4180994

חיזוקין לומדים הלכה

חשבון נפש

כתב החיד"א:
טוב ונכון שבכל לילה
לפני השינה ובפרט
בחודש אלול יבדוק
אדם את מעשיו וישתדל
לתקן את מעשיו הרעים
ולשפר ולייעל את
מעשיו הטובים
(בהלכה ובאגדה)

לקבלת מטרים מחזקים 052-6672221

**כך
האור
יכבוש
כל חושך**

זה הזמן לגאולה ברחמים

*אל יפודי מאין
אראות את
אוי כאמנוך*

הזמן עמדת חוברות
לעסק שולך / לבית הכנסת
052-2240696

ילדון חידודון

בליל ר"ה נוהגים לאכול ראש כבש או דג ולומר:
"יהי רצון שנהיה לראש ולא לזנב". היכן פעמיים
בסדרה, מקור לזו האמירה?

תשובה פרשת ראה: הציפור מותרת שנאמר בפרשתנו "כל ציפור
טהורה" וכתב רש"י לרבות הציפור המשולחת.

הזוכה: נחמן דוד אליאס, חיפה.

al5308000@gmail.com | 02-5812252

רוצה לזכות בפרס? שלח לנו סיפור תודה
בעל תוכן ייחודי ותזכה בפרס ללא הגרלה
al5308000@gmail.com | 02-5812252

ילדים מספרים תודה

תודה על התיק שנעלם!

שלום לקוראים היקרים, אשרכים שאתם זוכים לקרוא
את העלון המעצים הזה, מחזק את האמונה, הנוטע כח
ושמחה בעבודת ה'.

לפני כחודש, יום לפני ערב ר"ח אב, הייתי בדרכי
לתפילת יום כיפור קטן.

התחלתי לצעוד לקראת הנסיעה, הגיע האוטובוס
המיועד לנסיעתי, ביד אחת אחזתי שקית וביד
השנייה היה מונח על כתפי תיק בו ארנק
עם תכולה רבה, של כרטיסי אשראי,
כסף ומסמכים.

הוצאתי את הרב קו כדי לתקף,
לאחר מס' שניות, אני שמה לב
שנותרתי עם שקית בלבד ללא התיק.

הסתכלתי סביבי, אכן חששי אומת - התיק
נעלם. ירדתי מהאוטובוס, בדקתי בתחתית האוטובוס
שעליתי ממנה, אין תיק.

חזרתי לבית מאוחרת ומתוסכלת, אך מיד התעשתתי
על עצמי וחזרתי למקור של החיבור עם ה', תודה והודאה.
מצאתי את עצמי ממלמלת מזמור לתודה, מבינה שהכל
לטובה, זה הכי מושלם עבורי, מודה להשם שהפגיעה
היא כזאת ולא בגוף ובנפש.

מודה על התכולה החשובה שנשארה בשקית ועל
התיק שאבד ואיננו.

מודה על שנתתי ערב קודם לצדקה, ושהצלחתי
לחסום את האשראי.

לאחר כשעתיים של בירורים וטלפונים למיניהם,
הנחתי את העניין בצד. עדיין התעלומה בעינייה ואני
ממשיכה להודות לאדון הכל.

לקראת הערב אני מקבלת שתי שיחות טלפון, משני
אנשים שונים שאני מכירה.

בשורה טובה, התיק שלך נמצא זרוק במקום
כלשהו, תרשמי את מס' הטל' של המוצא.
מאוד שמחתי.

נפגשנו עם המוצא הישר שגר קרוב
לביתנו. הוא החזיר את התיק והראה
לנו היכן הוא מצא אותו.

אספנו משם מסמכים מפוזרים חשובים
שנותרו במקום.

משם, נסענו להודות ולהתפלל בכותל.

הרגשתי יום של חג, הרבה אנשים חסידים, שרים את
פרקי התיקון הכללי בנעימה עריבה. ילדונות מתוקה,
נותנת לי בחיך חוברת קטנה של הרב ארוש "ה' אוהב
אותך", עם תיקון הכללי.

הרגשתי ממש חיבוק אוהב מאבא שבשמים.

"אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוהיו".

אמרתי תודה ונמצאה האבדה

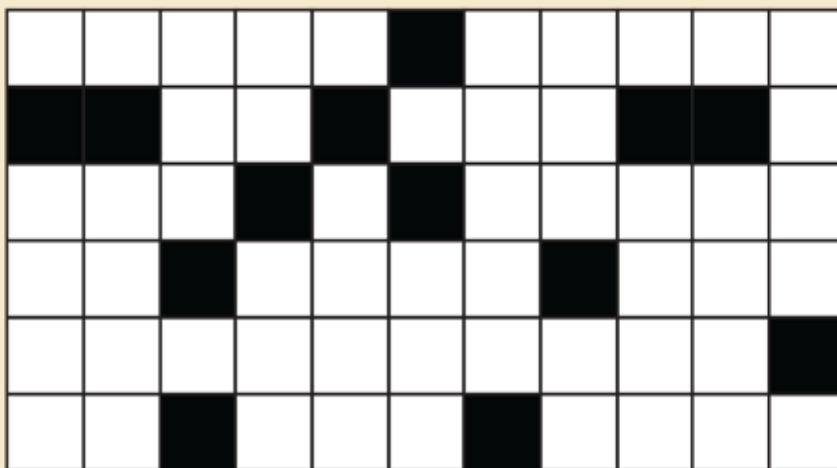

עשיונות

פתרונות יש לשלוח למייל: al5308000@gmail.com
או לפקס: 02-5812252 | יש לציין שם מלא, כתובת מלאה וטלפון

שיבוץ

שבצו את המילים לפי כמות האותיות

10 אותיות:

פרשת

כי תבוא

2 אותיות:

בך

שב

טל

שה

מם

5 אותיות:

לחלוק

שרפות

קשתית

תשובה

4 אותיות:

פמוט

לגשש

שמאל

ריפר

צדקה

פארק

חייט

יביא

3 אותיות:

גשר

שיא

מטר

בכס

אתר

נפש

וכן

וגו'

זוכה פרשת ראה: נועם מאיר יוסף, קריית מלאכי

בדיחות הדעת

עשיר קמחן מת, ועמד בנו ליד מיטתו ולא בכה.
וכשבאו הקברנים והוציאו את המת מן הבית
והשמישים התחילו מקשקשים בקופסאות, פרץ
הבן בבכי. אמרו לו:

מה נמלכת עתה לבכות?

ענה הבן: עתה אני יודע שבאמת אבא מת:
הנה קופסאות של צדקה מקשקשות, והוא
אינו בורח...

העלון מוקדש

יצחק ציון בן רבקה

מרים בת בת ציון

לבריאות איתנה ונחת

להקדשת העלון: 02-5308000

ונתנה בדרך שבה נהגנו לפעמים עד היום... יכולים
אבנים אלו להיות ח"ו בבחינת "אבני נגף" להסיתו מדרך
הישר.

עיקר החינוך, הוא הדוגמה.

הורים יקרים ואהובים! מו"ר הרב שלום ארוש שליט"א
אומר תמיד: "שעיקר החינוך הוא הדוגמה האישית של
ההורים" ועיקר הדוגמה האישית הרי טוב סביב מצב
ה"שלום בית". בבית שמלא במלחמות ח"ו, קשה מאוד
לחנך ילדים. הילד אומר לעצמו: קודם שיתחנכו הם, ואחר
כך שיבואו להטיף לי מוסר. לכן, מצב ה"שלום בית" הוא
הראשון לעבודה המשפחתית. כל אחד מההורים חייב
לבצע עבודה עם עצמו בכדי להציל את חינוך הילדים
שלו. וזה הזמן המסוגל, עכשיו בחודש אלול, חודש
התשובה, הרחמים והסליחות, זה הזמן לחשבון נפש
הנוקב ויורד עד עמקי הלב והמחשבה, לא רק בבחינת
מתחרט על העבר, אלא בעיקר בבחינת מקבל על
עצמי לעתיד. נקבל על עצמנו כרגע ונחשוב "מה אני
מוכן להתפלל, להתאמץ, לעשות ולוותר, בכדי לתקן
את מצב השלום בית שלי?". איך אוכל לחזק את כל
יושבי הבית, מתוך אוירה טובה, ברוחניות ויהדות. ובע"ה
הבא ליטרה, מסייעין אותו. עוזרים לו משמיים ותהיה לו
ולמשפחתו סייעתא דשמיא והצלחה מרובה.

הרב אבוחצירא - יועץ, מאבחן ומטפל
לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירא

אבני חינוך ואבני נגף

עומדים אנו בע"ה במחציתו של חודש אלול, חודש
ההכנה לשנה החדשה, תשפ"ב. לאחר שנת הקורונה
הקשה שעברנו, יה"ר שתהא שנה זו שנת גאולה וישועה
לכלל ולפרט, בגשמיות ורוחניות. במשנה באבות (ד,כ)
שנינו: "אֶלְיָשָׁע בֶּן אֶצָּבָה אָמַר, הִלּוּמִיד יֵלֵךְ לָקָה הָאָדָמָה:
לְדִי כְתוּבָה עַל יָד יְיָ חֶדֶשׁ. וְהִלּוּמִיד זָקֵן לָקָה הָאָדָמָה:
לְדִי כְתוּבָה עַל יָד יְיָ קָחֹק". הנושא שלנו השבוע הוא:
עיצוב אישיותו של הילד, בתוך האווירה המשפחתית
בה הוא גדל.

האם המיכל מלא?

מרצה שנתן הרצאה בנושא "תכנון
זמן יעיל" בפני קבוצת סטודנטים, שם
על השולחן מיכל זכוכית גדול. אחר
כך, הוציא מתיקו אבנים בגודל של אגרוף
והניח אותן בתוך המיכל. כאשר התמלא המיכל
לגמרי ולא ניתן היה להוסיף עוד אבן אחת, שאל
המרצה: "האם המיכל מלא?". כל הסטודנטים השיבו
"כן". הוציא המרצה שק חצץ ושפרך את תוכנו לתוך
המיכל. לאחר שהתמלא המיכל, שאל שוב המרצה: "האם
המיכל מלא?". ענו לו הסטודנטים: "כן". הוציא המרצה
שק חול, ושפרך לתוך המיכל. החול מילא את החלל
שנשאר בין האבנים הגדולות ובין החצץ. שאל המרצה
פעם נוספת: "האם מלא המיכל?". הפעם הסטודנטים
היססו ואמרו "נראה שלא!". נכון? ענה להם המרצה.
לקח המרצה את כד המים שהיה מונח על שולחנו,
ומילא בהם את המיכל עד לשפתו. ואז שאל המרצה:
"איזה לקח ניתן ללמוד מניסוי זה?" מישוה ענה: "ניתן
ללמוד, שככל שהזמן שלנו נראה גדוש בהתחייבויות,
אם מתכננים היטב, ניתן להוסיף עוד פעילויות". "יפה"
השיב המרצה "אך לא זה הלקח החשוב. הלקח החשוב
הוא: אם לא תכניסו את האבנים הגדולות בהתחלה,
לא תוכלו להכניס אותן בהמשך".

אבני חינוך או אבני נגף

במשנה באבות (ד,כ) שנינו: "אֶלְיָשָׁע בֶּן אֶצָּבָה אָמַר,
הִלּוּמִיד יֵלֵךְ לָקָה הָאָדָמָה, לְדִי כְתוּבָה עַל יָד יְיָ חֶדֶשׁ.
וְהִלּוּמִיד זָקֵן לָקָה הָאָדָמָה, לְדִי כְתוּבָה עַל יָד יְיָ קָחֹק".
התנא אֶלְיָשָׁע בֶּן אֶצָּבָה מלמד אותנו, כי: הרשמים שהילד
קולט בקטנותו הם עמוקים מאוד, הם נחרטים במוחו

מהם האבנים הגדולות בחיינו?

צריכים אנו ההורים לדמיין לעצמנו: שכל ילד וילד
שלנו, הוא "כלי קיבול" שתוכו מתמלא ממה שמוצע
לפניו בבית, ועליו כהורים לשאול את עצמנו: "מהם
האבנים הגדולות בחיינו?". אלו אבנים גדולות, אנו
באמת רוצים להכניס ל"כד החיים" של אישיות הילד
שלנו. הרי הרשמים שייחרטו בנפש הילד הם "כדי
כתובה על נייר חלק", רשמים אלו ילוו את הילד מקטנותו
ויהפכו לאישיותו לכשיגדל. נחשוב, שמא ילדנו מתמלא
בדברים שלא היינו רוצים שיתמלא בהם? אולי מרוב
הרפתקאות שאנו מציבים לפניו, בסוף לא יישאר לו
מקום "לאבנים הגדולות" והחשובות שהינן באמת רוצים
שיכנסו לאישיותו?

אבני חינוך ולא ח"ו אבני נגף

בוודאי רצוננו שהאבנים הגדולות, יהיו רשמים עדינים
של טוהר וזך, של מידות נאצלות וגבורת הנפש היהודית,
של תורה, מצוות ומעשים טובים. ולא ח"ו של מריבות,
מרירות, דיבורים לא טובים, יחס שלילי, אווירה עכורה
וכדו'. נתאמץ ונתגבר להשקיע שלום בבתנו וליצור אווירה
נעימה, חמה, תומכת ואוהבת, ונזכה שבע"ה יהיו אלו
אבני החינוך לאישיותו. אם ח"ו נתרשל, אם נמשיך

אומן ראש השנה שלי עולה על הכל

מה אומר לכם?

אין דבר גדול מזה!

להיות אצלי על ראש השנה!!!!

מי שהיה אצלי על ראש השנה

ראוי לו לשמוח כל השנה!!!!!!

